

Ingesleten denkpatronen

Je luistert naar het Taize-lied Behute mich Gott. Bescherm mij, God, want ik vertrouw op u. U toont mij de weg naar het leven. Bij U vind ik een diepe vreugde.

Vandaag, in de lezing uit het Evangelie volgens Lucas, gebeurt er iets, we zien mensen, en actie-en-reactie:

De reden waarom Jezus en de leerlingen in dat dorp niet welkom waren is eenvoudig: een etnisch conflict. Zij waren Joden, onderweg naar Jeruzalem maar in het dorp woonden Samaritanen. Vanop een afstand bekeken is deze houding gemakkelijk te veroordelen. Maar vind ik bij mezelf soms geen sporen van een zelfde denkpatroon? In mijn houding ten opzichte van vreemdelingen, zelfs van mensen van een andere streek of land, of de manier waarop ik voor een bepaalde ploeg supporter? Of in mijn houding tegenover iemand met een andere traditie dan de mijne?

Merkwaardig in deze scene, zelfs op het komische af, is de reactie van Jacobus en Johannes, die overreageren en willen terugslaan met al de kracht die ze in zichzelf kunnen terugvinden. Heb je ooit zelf ook zulke gevoelens gehad? Kan je je een moment herinneren waarop je afgewezen of verstoten werd, en je onmiddellijke reactie was dat je wou terugvechten zo hard als je kon?

Maar Jezus draaide zich om en berispte hen, zegt men ons. En dat is dan ook alles wat daarover gezegd wordt. Wat denk jij dat Hij op dat moment eigenlijk gezegd heeft? Welke woorden zou Jezus volgens jou kunnen gebruikt hebben om de situatie voor zijn leerlingen te relativieren, om ze wat te kalmeren?

Als zo dadelijk deze korte passage opnieuw voorgelezen zal worden, beeld je dan in dat je zelf aan de scene deelneemt. Hoe was het voor de betrokkenen? Beeld je hun gelaatsuitdrukking in, de intonatie van hun stem, hun gevoelens terwijl de scene zich afspeelt.

Blijf nog even wat langer in de scene. Nu de actie voorbij is, wend je tot Jezus. Heeft Hij je iets te zeggen? Is er iets wat jij aan Hem wil zeggen?

Je luistert naar het Taize-lied Behute mich Gott. Bescherm mij, God, want ik vertrouw op u. U toont mij de weg naar het leven. Bij U vind ik een diepe vreugde.

Vandaag, in de lezing uit het Evangelie volgens Lucas, gebeurt er iets, we zien mensen, en actie-en-reactie:

De reden waarom Jezus en de leerlingen in dat dorp niet welkom waren is eenvoudig: een etnisch conflict. Zij waren Joden, onderweg naar Jeruzalem maar in het dorp woonden Samaritanen. Vanop een afstand bekeken is deze houding gemakkelijk te veroordelen. Maar vind ik bij mezelf soms geen sporen van een zelfde denkpatroon? In mijn houding ten opzichte van vreemdelingen, zelfs van mensen van een andere streek of land, of de manier waarop ik voor een bepaalde ploeg supporter? Of in mijn houding tegenover iemand met een andere traditie dan de mijne?

Merkwaardig in deze scene, zelfs op het komische af, is de reactie van Jacobus en Johannes,

die overreageren en willen terugslaan met al de kracht die ze in zichzelf kunnen terugvinden. Heb je ooit zelf ook zulke gevoelens gehad? Kan je je een moment herinneren waarop je afgewezen of verstoten werd, en je onmiddellijke reactie was dat je wou terugvechten zo hard als je kon?

Maar Jezus draaide zich om en berispte hen, zegt men ons. En dat is dan ook alles wat daarover gezegd wordt. Wat denk jij dat Hij op dat moment eigenlijk gezegd heeft? Welke woorden zou Jezus volgens jou kunnen gebruikt hebben om de situatie voor zijn leerlingen te relativieren, om ze wat te kalmeren?

Als zo dadelijk deze korte passage opnieuw voorgelezen zal worden, beeld je dan in dat je zelf aan de scene deelneemt. Hoe was het voor de betrokkenen? Beeld je hun gelaatsuitdrukking in, de intonatie van hun stem, hun gevoelens terwijl de scene zich afspeelt.

Blijf nog even wat langer in de scene. Nu de actie voorbij is, wend je tot Jezus. Heeft Hij je iets te zeggen? Is er iets wat jij aan Hem wil zeggen?